Samuel Francis – Kořeny bílého člověka

ČLÁNEK PŘELOŽENÝ Z KNIHY ESSENTIAL WRITINGS ON RACE, TENTO ČLÁNEK PŮVODNĚ VYŠEL V LISTOPADOVÉM A PROSINCOVÉM ČÍSLE ČASOPISU AMERICAN RENAISSANCE Z ROKU 1996. DOSTUPNÉ Z: https://archive.org/details/essential-writings-on-race-samuel-francis-jared-taylor/

Překlady podstupují průběžnou revizí, není tedy zaručena absolutní správnost překladu - i v rovině pravopisné a formátové.

KOŘENY BÍLÉHO ČLOVĚKA

Dvoudílný esej Jareda Taylora o charakteru bílé rasy nabízí mnoho bystrých a dokonce brilantních postřehů o vlastnostech, které odlišují bělochy od jiných národů. Při čtení jeho eseje se mi však zdálo, že někdo, kdo není obeznámen s American Renaissance, by z něj mohl vyvodit, že běloši jsou prostě přirození liberálové, geneticky předurčení k podpoře nebo projevování „svobody slova, právního státu, sportovního ducha, republikánské vlády, vysoké úcty k ženám, zájmu o zvířata a životní prostředí“.

Jedním z problémů s Taylorovým seznamem rasových vlastností bělochů je, že mi připadají převážně moderní, a ačkoli mohou být skutečně charakteristické pro bělochy, domnívám se, že vycházejí z hlubších vlastností, které bílá rasa projevovala v průběhu celé své historie a téměř ve všech kulturách, které vytvořila. V moderní době se tyto charakteristiky často staly přehnanými nebo zkreslenými daleko za hranicemi svého původního významu a funkcí, takže dnes tyto stejné rasové charakteristiky často významně přispívají k slabosti a úpadku, které nyní ohrožují bílou rasu a její civilizaci.

Mým záměrem při psaní této odpovědi na článek pana Taylora není ho kritizovat, ale spíše se pokusit posunout diskusi na vyšší nebo alespoň jinou a méně lokalizovanou úroveň. Při pohledu na hlubokou rasově-kulturní historii bělochů od starověku objevujeme hlouběji, kdo jsme, odkud pocházíme a kam směřujeme. Můžeme se také naučit, jak ovládat ty rysy, které nyní přispívají k naší destrukci, a jak je využít spolu s

jinými, zásadnějšími rysy, které nám mohou pomoci vrátit se na cestu k tomu, co by mělo být naším rasovým osudem.

Když mluvím o „běloších“, mám na mysli větev kavkazoidní rasy, která se dnes obecně nazývá „indoevropané“ nebo dříve „Árijci“ a jejíž potomci dnes tvoří hlavní část obyvatelstva Evropy, Severní Ameriky, Austrálie a Nového Zélandu. Termín „Árijec“ z pochopitelných důvodů vyšel z módy, ale před vzestupem německého nacionálního socialismu byl široce přijímaným antropologickým označením a velký archeolog V. Gordon Childe napsal knihu s názvem The Aryans (1926), která zůstává užitečným přehledem toho, co bylo tehdy známo o původu a rané historii předků evropského člověka.

Ať už používáme termín „Árijec“ nebo „indoevropan“, většina antropologů dnes tyto termíny používá pouze jako jazykové nebo nanejvýš kulturní označení a trvá na tom, že se nevztahují k rase. Toto použití se však jeví jako umělé. Raní Indoevropané, bez ohledu na to, kde žili nebo kde byly nalezeny jejich ostatky, byli běloši a jejich fyzické ostatky, umění a jazyky odrážejí jejich podstatnou rasovou jednotu, bez ohledu na rozmanitost subrasových skupin, na které se nakonec rozdělili v různých částech světa, a na smíšení s jinými skupinami a rasami, které nakonec mnoho z nich absorbovaly.

Indoevropané pravděpodobně pocházejí ze stepí Ruska a ve třetím nebo druhém tisíciletí před naším letopočtem se začali stěhovat z této oblasti do dnešní východní a severní Evropy, na Blízký východ a do Indie. Nejstarším známým indoevropským písemným jazykem je Lineární písmo B z řeckého městského státu Mykény z období kolem roku 1500 př. n. l. Přibližně v této

době také Árijci vpadli do Indie a vytlačili umírající dravidské civilizace z údolí Indu.

V Evropě árijští dobyvatelé podmanili a vytlačili neindoevropské národy archaické megalitické civilizace, které postavily Stonehenge a podobné kolosální památky. Na Blízkém východě a v Indii Indoevropané podmanili mnoho národů, které vytvořily gramotné městské civilizace. V některých případech byli Árijci do větší či menší míry absorbováni většími populacemi, které podmanili.

Zvláště zajímavé pro nás jsou společné rysy archaických indoevropských národů, které i nadále formují moderní indoevropské víry a instituce. Jak poukázal francouzský folklorista Georges Dumézil, jednou z hlavních charakteristik raných indoevropských společností je hierarchická, třístupňová nebo „třídílná“ třídní struktura kněží, válečníků a pastevců-zemědělců. Tato struktura se zdá být rasově zakořeněná a předznamenává mnoho společenských charakteristik, které dnes považujeme za typicky západní nebo evropské.

Indoevropanista J.P. Mallory poukázal na jeden z ústředních prvků této indoevropské třídní společnosti:

> Jedním z nejviditelnějších symbolů sociální trojčlenění je barva, což podtrhuje skutečnost, že jak starověká Indie, tak Írán vyjadřovaly pojem kasty slovem pro barvu (varna). Přehled společenského významu různých barev je poměrně jasný, alespoň pokud jde o první dvě funkce. Indoíránské, chetitské, keltské a latinské rituály přiřazují

bílou barvu kněžím a červenou barvu válečníkům. Třetí barva byla zřejmě tmavší, například černá nebo modrá.[1]

Rasová symbolika těchto kastovních barev je zřejmá, přičemž vyšší společenské vrstvy jsou symbolizovány barvou spojovanou se světlejší pletí Árijců a nižší vrstvy jsou symbolizovány tmavšími odstíny podmaněných neárijských ras.

Rasové povědomí bylo mezi ranými Árijci skutečně běžné. Romila Thapar, moderní indická badatelka, píše: „První krok směrem ke kastovnímu systému (odlišnému od třídního) byl učiněn, když Árijci začali považovat Dásy [neárijce] za společensky nepřijatelné, pravděpodobně kvůli strachu z Dásů a ještě většímu strachu, že asimilace s nimi povede ke ztrátě árijské identity. Zjevně se jednalo především o rozdíl v barvě pleti, protože Dasové byli tmavší a měli odlišnou kulturu... Během tohoto období byl kladen důraz na barvu pleti jako prvek kasty, který se nakonec hluboce zakořenil v árijské kultuře severní Indie. Zpočátku tedy existovalo rozdělení mezi Árijci a neárijci.“[2]

Manuův zákoník, starověký sanskrtský kodex společenských povinností pro hinduismus, je velmi výslovný ohledně důsledků mezirasových sňatků:

Neznámý muž, bez (viditelné) třídy, ale narozený z poskvrněného lůna a neárijský, může mít podobu Árijce,

---

[1] J.P. Mallory, In Search of the Indo-Europeans: Language, Archaeology and Myth (Londýn: Thames and Hudson, 1989), s. 133.
[2] Romila Thapar, A History of India (Baltimore, Md.: Penguin Books, 1966), str. 37–38.

> ale lze ho odhalit podle jeho vrozených činností. Neárijské chování, tvrdost, krutost a zvyk neprovádět rituály jsou projevy v tomto světě, které naznačují, že muž se narodil z poskvrněného lůna... Ale království, ve kterém se tito degradovaní bastardi narodili a poskvrňují třídy, rychle zaniká spolu s lidmi, kteří v něm žijí.[3]

Ať už moderní vědci říkají cokoli o tom, že staří Árijci byli pouze jazykovou skupinou a nikoli rasou, zdá se, že staří Árijci sami tuto otázku tak nevnímali.

Dumézilova „teze o trojím rozdělení“ ukazuje, že archaické indoevropské národy po celém světě měly pozoruhodně podobnou sociální strukturu a společnou kulturu, která sahala daleko za hranice jazyka a zahrnovala i uspořádání společnosti a náboženství. Jeden z předních studentů Dumézila, C. Scott Littleton, poukazuje na zásadní rozdíl mezi indoevropskými společnostmi a společnostmi neindoevropskými. „Třída produkující potraviny, ačkoli se lišila od třídy válečníků, byla nicméně mnohem integrálnější součástí celé společnosti... Starověcí indoevropští pastevci a zemědělci – a možná i řemeslníci – zřejmě hráli v celkovém rituálním a společenském životě svých komunit roli, o které se předkům egyptských felláhů a jejich protějškům v Mezopotámii ani nesnilo.“[4]

---

[3] The Laws of Manu, Ed. a překlad Wendy Doniger (New York: Penguin Books, 1991), 10: str. 57–61.

[4] C. Scott Littleton, The New Comparative Mythology: An Anthropological Assessment of the Theories of Georges Dumézil (rev. ed., Los Angeles: University of California Press, 1973), s. 224.

Podřízená, ale odlišná sociální a politická role „třetí třídy“ zajišťovala určitou míru účasti na životě společenství, která byla zcela ovládaným rolníkům asijských neárijských národů neznámá. To může pomoci vysvětlit pozdější vznik participativních a reprezentativních (republikánských a demokratických) politických systémů mezi árijskými národy.

Kromě toho oddělení vojenských a náboženských funkcí do odlišných tříd ukazuje na ranou indoevropskou tendenci k rozlišování mezi posvátným a světským, která se zdá být zcela jedinečná pro indoevropské národy a která může být základem pozdějšího odlišení vědy a filozofie od náboženství v evropské společnosti, jakož i zdrojem konfliktu mezi světskou a církevní autoritou v evropských dějinách.

Nakonec bylo toto uspořádání společnosti a sociálních funkcí chápáno jako nadpřirozené nebo kosmické a bylo považováno za souladné s řádem přírody. Někteří vědci se domnívají, že trojdílná struktura indoevropské společnosti přežila do středověké Evropy v podobě rozdělení společnosti na „ty, kteří pracují, ty, kteří bojují, a ty, kteří se modlí“, a může se také odrážet v rozdělení politických funkcí na výkonnou, soudní a zákonodárnou v ústavě Spojených států a dokonce i v křesťanské představě o Trojici.

Z mytologie Árijců a ze zbytků jejich kultur a literatury je možné vyčlenit určité abstraktnější pojmy, které se zdají být společné většině nebo všem árijským společnostem a které i nadále charakterizují jejich potomky. Snad v nevědomé shodě s kuriózním árijským zvykem trojčlenění se pokusím identifikovat tři takové rysy a rozvést jejich význam.

Kosmický řád

(1) Kosmický řád: V raném árijském myšlení je rozšířená představa, že existuje objektivní řád, který je nezávislý na tom, čemu věříme nebo čemu chceme věřit – jinými slovy, pravda. Rig Véda nazývá tento řád rta, což je termín, který může souviset se slovem Arya, které v Manuových zákonech zřejmě znamená „ušlechtilý“. Slovo „árijský“ pochází z „árya“ a zdá se, že s ním souvisí řada dalších indoevropských slov – řecké arete (ctnost, schopnost chovat se jako muž, od kterého odvozujeme „aristokracie“); latinské ara (oltář) a jméno „Arthur“. Ale bez ohledu na jazykové souvislosti kontrastuje árijský pojem kosmického řádu s představami o vesmíru, které se vyskytovaly u starověkých neárijských národů. Pro tyto národy byl kosmický řád pouze produktem vůle, výtvorem magie, a mohl se změnit, pokud si to přáli ti, kteří věděli, jak ho změnit. Pokud kněží nebo božský král neprovedli správné magické rituály, slunce doslova nevycházelo, Nil se nevyléval a potraviny nerostly. V tomto neárijském, magickém pohledu na přírodu neexistuje řád jako vnější nezávislé a objektivní uspořádání přírody a jejího fungování.

Ačkoli raní Árijci věřili v magii a praktikovali ji, jejich světonázor nebyl takový, že by příroda a vesmír byly závislé na magii. Magie mohla být použita k ovlivnění přírody (prostřednictvím lektvarů lásky nebo mastí, které posilovaly zbraně a podobně), ale příroda sama o sobě existuje nezávisle na tricích mágů a čarodějů. Ve skutečnosti v celé západní historii pocházejí kouzelníci a čarodějové téměř vždy z předárijských postav Matky Bohyně nebo z neárijského Orientu

– z Egypta, Babylonie nebo z „Mágů“ předárijské Persie, od nichž pochází slovo „magie“.

Indoevropští bohové jsou navíc podstatně méně mocní než božstva uctívaná neárijskými národy. Zeus, Apollón, Odin, Thor a ostatní nestvořili vesmír a ve skutečnosti podléhají většině jeho zákonitostí. Podřízenost árijských bohů zákonitostem vesmíru sama o sobě ukazuje na hlubokou indoevropskou víru v kosmický řád, víru, která má významné filozofické a etické důsledky.

Z uznání kosmického řádu vyplývá, že některé věci jsou pravdivé a jiné ne, bez ohledu na to, co si myslíte, že některé věci budou vždy a vždy byly pravdivé nebo nepravdivé, bez ohledu na vaše přání, a že některé věci se stanou nebo nestanou, ať se vám to líbí nebo ne. Odtud pocházejí řecké a severské představy o „osudu“ nebo „předurčení“, že některé věci jsou mimo kontrolu lidské vůle a jsou nevyhnutelné kvůli samotné struktuře vesmíru. Koncept osudu je pravděpodobně původem principu kauzality a předkem indoevropských myšlenek, jako je logika, matematika, filozofie, věda a teologie.

Zatímco Egypťané a Babylóňané shromáždili velké množství informací o matematice a astronomii a prováděli impozantní inženýrské práce ve velkém měřítku, jejich „vědy“ nikdy neměly skutečně vědecký základ. Jejich znalosti existovaly buď jako tradice shromážděné kněžími, nebo jako výsledky praktických pokusů a omylů. Pouze indoevropští Řekové skutečně systematizovali vědecké a matematické znalosti a byli schopni je sestavit do systému, protože systém sám o sobě byl jejich konceptem kosmického řádu, v němž

všechny události a jevy souvisely prostřednictvím kauzality a jejích neúprosných vazeb jedné události a jevu na druhý.

Je pozoruhodné, že samotná křesťanská teologie, jak byla rozvinuta scholastickými teology středověku a pod vlivem racionalistické řecké filozofie, odráží tuto základní indoevropskou víru, že i Bůh se chová podle určitých principů, stejně jako Zeus a Odin, a je také zajímavé, že dnes i křesťanští fundamentalisté, kteří chtějí vyvrátit teorii evoluce ve jménu svých náboženských přesvědčení, se o to pokoušejí prostřednictvím „vědy o stvoření“. Mezi Indoevropany jsou dokonce i náboženství a nadpřirozené jevy podřízeny starodávnému árijskému vnímání kosmického řádu, který vládne vesmíru od nejvzdálenějších galaxií až po životní cykly hmyzu.

„Není náhodou,“ napsal V. Gordon Childe, „že první velké pokroky v oblasti abstraktní přírodní vědy učinili árijští Řekové a Hindové, nikoli Babylóňané nebo Egypťané, navzdory jejich velkým materiálním zdrojům a překvapivému pokroku v technice – například v astronomickém pozorování. Také v morální oblasti náboženství hráli Árijci významnou roli. První velké světové náboženství, které oslovovalo všechny lidi bez ohledu na rasu nebo národnost, buddhismus a zoroastrismus, byly dílem Árijců a šířily se v árijském jazyce... Je jisté, že velký koncept Božského zákona nebo kosmického řádu je spojen s prvními árijskými národy, které se objevily na scéně dějin před asi 3 500 lety.“[5]

---

[5] V. Gordon Childe, The Aryans: A Study of Indo-European Origins (1926; reprint ed., New York: Dorset Press, 1987), str. pp. 4–5.

Z árijského pojetí kosmického řádu čerpají moderní běloši své mentální sklony k universalismu, tedy tendenci uvažovat spíše v obecné a abstraktní rovině, která se vztahuje na všeobecné jevy, než v rovině konkrétní, lokální a dočasné, a k objektivitě, tedy tendenci hodnotit události a jevy s ohledem na obecné a abstraktní souvislosti, spíše než je posuzovat subjektivně, jak se vztahují k nim samotným. Ačkoli tyto vlastnosti vysvětlují mnoho úspěchů evropského člověka, pomáhají také, jak uvidíme, vysvětlit mnoho jeho rasových problémů v nedávné době.

Etické implikace

Koncept kosmického řádu má také důležité etické implikace a zdá se, že starověcí Árijci jej chápali hlavně jako etický systém. Uznání kosmického řádu znamená, že lidské jednání má důsledky – že nemůžete dělat, co se vám zlíbí, a očekávat, že to nebude mít žádné následky – a také že někdy, bez ohledu na to, co uděláte, nebudete schopni vyhnout se důsledkům svého osudu, který Řekové nazývali moira a Norové wyrd. Ústředním konceptem řecké tragédie je tedy to, že tragický hrdina trpí v důsledku „tragické vady“, která nemusí být výsledkem jeho vůle nebo úmyslu, ale která činí jeho osud nevyhnutelným. Oidipus byl odsouzen k spáchání svatokrádeže otcovraždy a incestu právě kvůli své ctnosti a v řecké mytologii je mnoho hrdinů, kteří potkávají podobný osud.

Etický důsledek, který Indoevropané z tohoto přesvědčení vyvodili, není ten, že by se člověk měl vzdát nebo bezmocně snažit vyhnout se svému osudu, ale spíše ten, že by ho měl statečně přijmout. Achilles v Iliadě ví, že je mu souzeno zemřít

mladý, ale i přes to, jak strašná je pro něj smrt, raději volí slávu svého krátkého hrdinského života než neznámou dlouhou a bezpečnou existenci. Naproti tomu Gilgameš v mezopotámském eposu usiluje pouze o to, aby se smrti vyhnul, a k jejímu odvrácení se uchyluje ke všem možným druhům magie a čarodějnictví.

Ve svém přehledu severských mýtů H. R. Ellis Davidson poukazuje na podobné souvislosti mezi osudem, kosmickým řádem a hrdinstvím bohů i lidí:

> Navzdory tomuto vědomí osudu, nebo možná právě kvůli němu, je obraz lidských vlastností, který se z mýtů vynořuje, ušlechtilý. Bohové jsou hrdinské postavy, velcí muži, kteří vedli nebezpečný, individualistický život, ale zároveň byli součástí úzce propojené malé skupiny s pevným smyslem pro hodnoty a určitou intenzivní loajalitou. Raději by obětovali své životy, než aby se vzdali těchto hodnot, ale bojovali by tak dlouho, jak by mohli, protože život stál za to. Lidé věděli, že bohové, kterým sloužili, jim nemohou poskytnout svobodu od nebezpečí a neštěstí, a ani to od nich nepožadovali. V mýtech nenacházíme žádný pocit hořkosti nad tvrdostí a nespravedlností života, ale spíše ducha hrdinské odevzdanosti: lidstvo se rodí do strastí, ale odvaha, dobrodružství a zázraky života jsou důvodem k vděčnosti, které je třeba si užívat, dokud nám je život dopřává. Velkými dary bohů byla připravenost čelit světu takovému,

jaký byl, štěstí, které udržuje lidi v tísnivé situaci, a příležitost získat slávu, která jako jediná může přežít smrt.[6]

Severská božstva vědí, že jejich rasa a svět jsou odsouzeny k zániku v poslední bitvě Ragnaroku, ale přesto jdou bojovat a čelit svému osudu. Koncept „posledního boje“, ve kterém početná armáda árijských válečníků čelí bitvě proti přesile, obvykle bez reálné naděje na vítězství, se opakuje v celé indoevropské historii a legendách – v bitvách u Marathónu a Thermopyl, Horatius na mostě, v Písni o Rolandovi, v artušovských legendách, v samotném Ragnaroku nebo v ohnivém vyvrcholení Njálovy ságy, v Alamu, Rorke's Drift a Little Big Horn.

Indoevropští vědci skutečně rozpoznali charakteristický indoevropský mýtický vzorec nazývaný „poslední bitva“. Jak píše J. P. Mallory: „Epické tradice řady indoevropských národů zachovávají popis „poslední bitvy“, například Kurukshetra ve velkém indickém eposu Mahábhárata, „druhá bitva u Mag Tured“ mezi ranými Iry, Ragnarok mezi Seveřany a několik dalších.“[7]

Navíc indoevropský hrdina, bojující v souboji jeden na jednoho, je často zabit zradou nebo podvodem, který vymyslí neárijská nebo neárijsky jednající postava „podvodníka“. Achilles je tak zabit šípem vystřeleným trojským Parisem, Herkules je zabit lstí kentaura, Theseus je zezadu strčen z útesu, Baldur je zabit žárlivou lstí Lokiho, Siegfried je zabit zradou

---

[6] H.R. Ellis Davidson, Gods and Myths of Northern Europe (Harmondsworth: Penguin Books, 1964), s. 218.
[7] Mallory, In Search of the Indo-Europeans, str. 129–130.

svého vlastního švagra atd. Je zajímavé, že v biblickém příběhu o Davidovi a Goliášovi je Goliáš, šampión árijských Filištínů, zabit Davidovým prakem, a v neárijské verzi vyprávěné ve Starém zákoně je Davidovo chování vykresleno jako čin statečnosti.

Árijský koncept kosmického řádu je tedy úzce spjat s vědeckými a filozofickými úspěchy indoevropského člověka, stejně jako s jeho etickými ideami, zejména pokud jde o indoevropské vojenské chování. Koncepce kosmického řádu implikovala v podstatě aristokratickou povinnost plnit svou povinnost bez ohledu na následky, ale také hrdinské uznání toho, jaké mohou být tyto následky, včetně smrti a zničení. Zatímco jiné rasy a kultury jistě projevovaly a idealizovaly odvahu, hrdinství a boj proti nepřízni osudu, žádná z nich nezahrnula tyto ideály do svého základního světonázoru a etiky tak plně jako indoevropský člověk.

Říci, že víra v externí a objektivní kosmický řád, nezávislý na lidské vůli a lidském jednání, je charakteristická pro árijské národy, neznamená tvrdit, že takový řád skutečně existuje, ale spíše to, že indoevropská mysl se zdá být strukturována takovým způsobem (možná díky neurologickým strukturám a procesům, které jsou pro ni charakteristické), že přirozeně uvažuje v pojmech takového řádu a bez něj považuje svět za nepochopitelný. Bez takové koncepce bychom nebyli schopni pochopit jevy, které vnímáme; tváří v tvář záhadám přírody, života a smrti se raní Árijci snažili je pochopit tím, že je vysvětlovali pomocí mytologií, které odrážely základní víru v kosmický řád a povinnosti, které ukládá smrtelníkům.

Árijský dynamismus

(2) Faustovský dynamismus: Jedná se o vlastnost, kterou Oswald Spengler popsal jako jedinečný rys toho, co nazval „západní kulturou“, charakterizovanou „faustovskou duší, jejímž hlavním symbolem je čistý a neomezený prostor a jejímž „tělem“ je západní kultura“.[8] V obecné rovině Spengler odkazuje na inovativní, agresivní, kreativní, mobilní, ambiciózní, vynalézavé a odvážné vlastnosti, které vždy charakterizovaly Indoevropany.

Spengler také ostře rozlišoval západní faustovskou kulturu od „apollinské“ a „magické“ kultury klasického věku a Blízkého východu; ale ve skutečnosti, v širším smyslu, v jakém tento termín zde používáme, byli i Řekové a Římané faustovští, a řecký mýtus o Prométheovi, titánovi, který se vzepřel Zeusovi tím, že dal lidstvu dar ohně, a byl za svou neposlušnost odsouzen k věčnému mučení, je stejně faustovským mýtem jako germánská legenda o samotném Faustovi, který se odvážil uzavřít smlouvu s ďáblem, aby získal znalosti a moc, a kvůli této smlouvě ztratil svou duši.

Mnoho řeckých hrdinů vykazuje podobné rysy odvážnosti a nakonec kvůli nim dopadnou špatně. Tyto mýty fungovaly nejen jako vyjádření faustovských tendencí árijského lidu překračovat hranice a porušovat zavedená pravidla, ale také jako varovné příběhy, které se snažily varovat lidi před důsledky přílišného rozvíjení jejich přirozených sklonů. Ačkoli existuje povrchní podobnost mezi těmito mýty a hebrejským

---

[8] Oswald Spengler, The Decline of the West (2 svazky; překlad Charles Francis Atkinson; New York: Alfred A. Knopf, 1926), svazek první, s. 183.

příběhem Adama a Evy, existuje také významný rozdíl. Zatímco indoevropští hrdinové často potkávají svůj osud kvůli svému hrdinství nebo navzdory němu, Adam a Eva jsou vyhnáni z ráje pouze proto, že neuposlechli Jahveho. Ani jeden z nich neudělal nic zvlášť obdivuhodného nebo hrdinského, na rozdíl od Prométhea, Achilla, Herkula, Thésea a mnoha dalších řeckých a árijských hrdinů.

Dynamika Árijců je dostatečně zřejmá z jejich nejranějšího a nejviditelnějšího zvyku pronikat na území jiných národů a podmaňovat si je. Všichni tito raní Árijci byli velmi bojovní a jejich bohové, mýty a hrdinové odrážejí jejich oddanost válečnickým ctnostem, jako je odvaha, disciplína, čest, dobrota dobývání a zručnost ve zbraních a sportech. Prakticky všude, kam se přesunuli, dobývali, i když jejich menší počet v porovnání s přijímajícími populacemi obvykle znamenal, že dříve či později byli absorbováni národem, který porazili v bitvě. To byl jistě jejich konečný osud v Indii a na Blízkém východě, ale v Evropě, navzdory určité míře rasového smíšení a kulturní asimilace předárijských vír a institucí, přežili v podstatě beze změny, pravděpodobně proto, že přijímající populace byla menší a nebyla tak odlišná od dobyvatelů jako v Asii.

Dynamika raných Árijců je patrná také v jejich zájmu o cestování, námořní průzkumy, kolonizaci a objevování. Semitští Féničané také prokázali v tomto ohledu velké schopnosti, ale Řekové se jim vyrovnali nebo je dokonce předčili v zakládání kolonií po celém Středomoří, průzkumu pobřeží Atlantiku a Afriky a pronikání až k Indickému oceánu

a na Dálný východ, možná dokonce obepluli Afriku. Nejslavnějším cestovatelem starověku byl historik Hérodotos, který procestoval celý Blízký východ a Egypt a ve svých zápiscích o cestách a konfliktu mezi Řeckem a Persií vynalezl samotný pojem historie.

Alexandr z Madekonu byl živoucím ztělesněním árijské dynamiky, dobýval všude, kam vedl svou armádu, a pronikal tam, kam se žádný Řek před ním nikdy nedostal. Rasoví příbuzní Řeků v pozdně středověké Evropě a vikingští dobrodruzi raného středověku Řeky předčili, objevili Ameriku a v případě Portugalců, Španělů, Holanďanů, Francouzů a Britů dobyli nové říše v Africe, Asii a Severní a Jižní Americe. Konkvistadoři Jižní Ameriky a průkopníci a osadníci Severní Ameriky projevují stejnou dynamickou neklidnost jako germánské kmeny, které napadly Římskou říši. Jejich dnešní potomci v árijských národech Západu stojí na pokraji toho, aby je překonali ve své expanzi do samotného vesmíru.

Ale árijská dynamika se neomezuje pouze na vojenské dobývání a geografické objevování. Je také patrná ve faustovské touze porozumět přírodě. Stejně jako árijští váleční nomádi převraceli všechna města a národy, které jim stály v cestě, tak árijští učenci a vědci, počínaje iónskými filozofy raného Řecka, dobyli přírodu a její tajemství, odvrhli mýty, náboženství a pověry, když jim bránily v poznání, a systematizovali své objevy a myšlenky podle kosmického řádu. Řešení Gordického uzlu Alexandrem Velikým, který jej jednoduše rozsekal na kusy svým mečem, je stejně rasovým rysem Árijců jako vědecké úspěchy Platóna a Aristotela,

Galilea a Newtona a stovek dalších vědců, kteří byli dědici starověkých Árijců a kteří svou myslí rozsekali obskurantismus a mytologii. Jejich potomci vyléčili nemoci, zmenšili vzdálenosti, vybudovali města v džunglích a pouštích, sestrojili technologie, které nahrazují a překračují lidskou sílu, obnovili ztracené jazyky, obnovili zapomenuté dějiny, nahlédli do srdce vzdálených galaxií a pronikli do útrob atomu. Žádný jiný národ o těchto úspěších ani nesnil, a pokud ostatní národy vůbec vědí, že takové věci jsou možné, je to proto, že se o nich dozvěděli od Evropanů.

Afrocentristé, ve své zášti a patetické hořkosti vůči bělochům, dnes předstírají, že to byli jejich předkové, kdo vytvořili evropskou civilizaci. Ironií jejich předstírání je, že jejich tvrzení nechtěně uznávají nadřazenost právě té civilizace, kterou nenávidí, i když se ji snaží prohlásit za svou vlastní. Pokud jde o jiné civilizované národy, faustovská dynamika árijské rasy a civilizace je v ostrém kontrastu se statickým primitivismem a neměnnou nudou, které charakterizují „fellahinské" národy Asie, ponořené do fatalismu a svět popírajících náboženství Východu. V cestopisech a časopise National Geographic se setkáváme s malebnými popisy téměř zvířecí existence těchto národů, jejichž životy, práce a mysli jsou často popisovány jako „přesně takové, jaké byly před tisíci lety u jejich předků". Žádná fráze přesněji nepopisuje rozdíly mezi věčnou pasivitou neárijců a aktivismem a dynamikou Árijců, kteří dobývají svět.

Kritici Indoevropanů často rádi zlehčují árijské přínosy tím, že poukazují na pozdní árijské úspěchy ve starověku a

zdůrazňují, že většina základních vynálezů, které umožnily vznik civilizace, byla neárijského původu. Je pravda, že v době, kdy Árijci vtrhli do Evropy, na Blízký východ a do Indie, v těchto regionech již několik století či tisíciletí vzkvétaly gramotné městské civilizace a Árijci často pouze ničili vše, co jim stálo v cestě. Je také pravda, že vynálezy jako kolo, abeceda, kompas, třmen, střelný prach a tisk nebyly árijského původu.

Jde však o to, že zatímco jiné, neárijské civilizace možná tyto nástroje vynalezly, teprve když se dostaly do rukou dynamických Árijců, vedly k trvalým úspěchům. Féničané vynalezli abecedu, ale ani fénický jazyk, ani jeho literatura se nedochovaly do dnešních dnů. Egypťané a Sumerové stavěli města, říše a velkolepé chrámy dlouho předtím, než se o Árijcích dozvěděla historie, ale dnes jsou jejich města, říše a chrámy v ruinách; jejich jazyky znají pouze vědci a zajímají se o ně pouze indoevropští vědci. Číňané možná vynalezli kompas, střelný prach, tisk a třmen, ale pouze Indoevropané tyto vynálezy využili k ekonomickému, politickému a kulturnímu dobytí Země. Tyto úspěchy jsou výsledkem vnitřní dynamiky, faustovské kreativity indoevropského ducha a zůstávají bezkonkurenční pro jakoukoli jinou lidskou rasu.

Pokud jde o opožděnost indoevropských úspěchů, je to hlavně důsledek geografické polohy „árijské vlasti“ v ruských stepích, oblasti, která poskytuje málo materiálů pro stavbu měst a trvalých staveb. Na Árijcích je však pozoruhodné, že v těchto oblastech nezůstali; dobyli jiná, žádanější území, vzali si od těch, které podmanili, co se jim líbilo nebo co potřebovali, a v

období asi jednoho a půl tisíciletí po roce 1500 př. n. l. vytvořili výraznou árijskou civilizaci, která přetrvává dodnes. Ti, kdo opakují nebo přijímají klišé, že „zatímco běloši v severní Evropě ještě pobíhali v zvířecích kůžích, neevropané stavěli města a říše v Egyptě a Asii“, by si měli uvědomit, že v té době žilo v severní Evropě velmi málo lidí a že jakmile si ti, kdo tam nebo ve stepích žili, uvědomili sami sebe jako národ, opustili sever, dobyli oblasti s příznivějším podnebím, založili civilizace, které dnes známe jako Řecko, Řím, Persie a indoárijskou civilizaci, a ukázali se jako nezastavitelní pro jiné, civilizovanější národy, které jsou dnes zapomenuty nebo si je pamatujeme jen proto, že je indoevropská věda vzkřísila a zachovala.

Samovláda

Právě dynamika indoevropského člověka je příčinou relativní absence „orientálního despotismu“ v politických dějinách árijských národů. Řecko i Řím byly původně vládnuty králi, ale tito králové nikdy nebyli absolutními panovníky a byli voleni nebo potvrzováni aristokratickými válečnickými třídami. Velmi brzy v jejich dějinách byli králové sesazeni a byly založeny republiky, které byly původně také aristokratické. Římský historik Tacitus zaznamenal podobné instituce mezi válečnickými skupinami starověkých Germánů, které částečně považoval za vzory ctnosti, kterým dekadentní Římané jeho doby nestačili. Pasivní sklony a statické tendence neárijců je činí snadno podmanitelnými v tak vysoce autokratických říších, jako byly ty v Asii a starověkém Egyptě, kde vládly armády otroků často poháněné bičem a ovládané

„božskými králi“ a kolegii kněží vyzbrojených tajnými magickými znalostmi. Je téměř nemožné ovládat Árijce tímto způsobem po dlouhou dobu.

Řecko nám dalo nejen slovo „demokracie“, ale také termín „tyranie“, který popisuje nelegitimní vládu. V neindoevropském myšlení se s tímto pojmem setkáváme jen zřídka. Ačkoli je asijská historie plná palácových převratů, harémových intrik, atentátů a povstání vedených těmi či onými menšími panovníky proti despotům, od dob faraóna Achnatona až po atentát na Anvara Sadata se vždy jednalo pouze o nahrazení jednoho autokrata jiným. Naproti tomu historie Řecka, Říma a středověké i moderní Evropy je plná tyranovražd, politických reforem, zavádění zákoníků a ústav, povstání šlechty, selských vzpour a nakonec i rozsáhlých revolucí, v nichž se dynamický národ snaží bránit tomu, aby byl zotročen. Despoti, kteří získali moc nad árijskými národy, obvykle nevydrží dlouho, a ti, kteří je svrhli nebo zavraždili, se obvykle stávají hrdinskými postavami. Individualita a dynamika indoevropského člověka prostě netoleruje, aby jeden člověk nebo instituce monopolizovala veškerou moc a diktovala všem ostatním.

To je zřejmé z dějin Řecka a Říma, ale platí to i pro starověké Germány. Historik Francis Owen popisuje starověké germánské politické instituce takto:

> Stát, pokud lze tento termín použít, byl složen ze všech svobodných mužů společenství. Při určitých příležitostech byli všichni svobodní muži svoláni, aby vyjádřili souhlas s určitými projekty, které již byly projednány radou

> starších a vůdců. Shromáždění mělo pravomoc takové návrhy zamítnout a jsou známy případy, kdy si taková shromáždění vynutila na vůdcích válku, protože mír se stal monotónním a naděje na kořist byla silným lákadlem. Tato shromáždění měla také pravomoc volit v době války vůdce, kteří měli pro danou dobu téměř diktátorskou moc.[9]

Již v pravěku tedy germánské národy vykazovaly archaickou formu republikanismu, který byl ve své podstatě aristokratický. Mezi „svobodné muže“ společenství nepatřili všichni obyvatelé, ale „velká masa nezávislých vlastníků půdy a bohatší nebo aristokratičtější třída uznávaných rodin, kterou lze nazvat šlechtou“.[10] Nesvobodní, neboli „otroci“, neměli hlasovací právo ani postavení v shromáždění. Svobodní muži byli také ti, kteří nosili zbraně, a Tacitus popisuje jejich shromáždění a způsob, jakým je vedli:

> O záležitostech menšího významu diskutují pouze náčelníci; o záležitostech většího významu diskutuje celé společenství. Ale i v případě, že rozhodnutí náleží společenství, náčelníci dané téma předem projednají... Nevýhodou jejich nezávislého ducha je, že výzvu k setkání neberou jako rozkaz; místo aby se všichni společně dostavili na schůzi, ztrácejí dva nebo tři dny svou neukázněností. Když se shromážděný dav domnívá, že je to vhodné, usedají na svá místa plně ozbrojeni... Pokud se jim návrh nelíbí, lidé hlasitě vyjadřují svůj nesouhlas;

---

[9] Francis Owen, The Germanic People: Their Origin, Expansion and Culture (New York: Dorset Press, 1990), s. 154.
[10] Tamtéž, s. 153.

> pokud souhlasí, srazí k sobě kopí. Vyjádření souhlasu zbraněmi je pro ně nejvíc lichotivým způsobem, jak dát najevo souhlas.[11]

Když tvůrci americké ústavy zaručili právo držet a nosit zbraně, „nezbytné pro bezpečnost svobodného státu“, řídili se tímto starodávným árijským zvykem shromažďování ozbrojených svobodných mužů, který byl v podobné podobě dodržován i mezi ranými Řeky a Římany.

Owen poukazuje na dynamickou povahu starověkých Germánů jako na hlavní důvod jejich nejednotnosti i svobody, která charakterizovala válčící království středověké i moderní Evropy:

> Existovaly však i další, zásadnější důvody, proč nebylo možné vytvořit jednotný německý stát. Tyto důvody úzce souvisejí s přirozenou německou láskou k nezávislosti, duchem individualismu a úctou k osobnosti. To vše jsou sice velmi žádoucí vlastnosti, ale v přehnané formě neusnadňují vytvoření politické jednoty přesahující omezenou geografickou oblast.[12]

Přirozenou formou vlády mezi árijskými národy se tedy jeví tento druh aristokratické republiky, směřující k demokracii, ale s dobře uznávanými právy a povinnostmi pro nearistokraty. Omezená demokracie má tedy mezi Evropany hluboké rasové a kulturní kořeny, ale správně vychází z těchto kořenů, nikoli z kořenů ideologií, které ji dnes groteskně rozšířily daleko za její

---

[11] Tacitus, Germany, překlad H. Mattingly a S.A. Handford, kap. 11.
[12] Owen, The Germanic People, s. 155.

přirozenou roli. Přirozený árijský aristokratický republikanismus je forma vlády podporovaná trojdílnou strukturou indoevropské společnosti; rozdíly a rovnováhou mezi třídami válečníků, kněží a producentů; tendencí oddělovat posvátné od světského; a zjevně vrozenou dynamikou samotné árijské rasy, která odolává a bouří se proti jakýmkoli snahám o zavedení autokratické vlády nebo o vyvolání pasivity, která umožňuje rozkvět despotismu.

Je důležité si uvědomit, že despotismus, který nakonec vznikl ve starověkém Římě, byl založen na nezápadním, asijském nebo egyptském modelu a že staří Řekové se vždy obávali a nedůvěřovali občanům, kteří se stali „medizovanými“ (tj. přijali zvyky Médů nebo Peršanů a dalších Asiatů) jako lidem, kteří byli odcizeni od svých vlastních institucí a kteří mohli chovat ambice zotročit svůj vlastní lid. V Římě byl velkým vzorem despotismu Egypt, poté co Julius Caesar koketoval s Kleopatrou, a jak Caligula, tak Nero se pokoušeli napodobit egyptský a asijský despotismus (oba byli zavražděni). Asijsko-egyptský model autokracie však nakonec zvítězil, protože se rasové složení Říma změnilo s dovozem a emancipací velkého množství zahraničních otroků a přistěhovalců, a právě z tohoto modelu vyvinula římskokatolická církev své vlastní představy o papežském absolutismu, které byly následně kopírovány panovníky středověku a raného novověku. Despotismus, i ve svých evropských formách, není přirozeně indoevropskou institucí, ale pochází v konečném důsledku od cizích národů.

Individualita

(3) Třetí důležitou charakteristikou Indoevropanů je individualita. Od nejranějších dob své historie vykazují větší rozmanitost, a to jak ve fyzickém vzhledu, tak v individuálním chování, než většina jiných ras. Někteří fyzikální antropologové zaznamenali, že mezi Evropany je větší rozmanitost než mezi Asiaty a Negry, přičemž běloši vykazují větší rozmanitost v pigmentaci kůže, barvě vlasů a očí, výšce a rysech obličeje. Tato fyzická diferenciace je paralelní a možná i kauzálně souvisí s jejich behaviorální diferenciací jako jednotlivců, což je vlastnost, která úzce souvisí s jejich dynamikou jako rasy.

Individualita nebo individuace v tom smyslu, v jakém tento pojem používám, se velmi liší od „individualismu“, moderní ideologie, která byla možná podpořena rasovou individuací, ale není tím samým. Individualismus jako ideologie je přesvědčení, že jedinec je svrchovaný, že je soběstačný, existuje pouze pro sebe a své zájmy a má nároky vůči skupině (společnosti, rase, národu, třídě, náboženství atd.). Tato ideologie ve skutečnosti podrývá loajalitu ke skupině, zejména rasové povědomí a sounáležitost, a ačkoli ji lidé s vysokou mírou individuality mohou považovat za atraktivní, musí si uvědomit, že stejně jako každý jiný člověk existují díky skupině a v rámci ní – rodině a společenství, ale i větším skupinám, jako je národ, kult, třída a rasa.

Raní Árijci, navzdory své tendenci k individuaci, si byli velmi dobře vědomi toho, že tvoří odlišnou skupinu. Jak Řekové, tak Římané považovali všechny ostatní za „barbary“ a již jsme viděli vysokou míru rasového uvědomění, které panovalo mezi Indoárijci. Árijci byli také úzce spjati s

rodinnými jednotkami, a to nejen s jádrovou rodinou, ale také s klany, v nichž byla organizována jejich společnost. Klanské války v Irsku a Skotsku, rodinné politické frakce mezi Římany a konflikty mezi mnoha nezávislými městskými státy starověkého Řecka byly známé jako síly, které měly tendenci udržovat tyto populace rozdělené. Byly to skupiny jako rasa, národnost, klan, komunita, třída a rodina, které utvářely sociální strukturu raného árijského života, a individualismus v moderním smyslu Johna Stuarta Milla nebo Ayn Randové – jako přesvědčení, které ospravedlňuje zanedbávání nebo zradu sociálních vazeb jednotlivcem – neexistoval.

Přesto se Árijci vyznačovali vysokou mírou individuality, což se odráží jak v jejich mytologii, tak v umění. Bohové a hrdinové Řeků a Seveřanů mají mnohem výraznější osobnosti než egyptská božstva jako Isis a Osiris, a příběhy, které Řekové a Seveřané vyprávěli o svých bozích a hrdinech – zahořklý a hněvivý Achilles a lstivý Odysseus, panovačný Zeus a elegantní Apollon, rozhněvaný Áres a komický chromý bůh Héfaistos, žárlivá Héra a lascivní Afrodita – jsou mnohem bohatší než chudé příběhy Egypta a Babylonie. Řecké mýty mají také větší emocionální a narativní rozsah – dobrodružství, humor, láska, pomsta, božský trest a dokonce i tragické selhání – než příběhy Starého zákona, které hlavně ilustrují poslušnost nebo neposlušnost člověka vůči Bohu a Jeho zákonům.

Až na několik výjimek se tento rozsah odráží také v umění raných Árijců v Evropě – ve vysoce individualizovaných a expresivních sochách Řeků, ve srovnání s kolosálními, ale bezvýraznými podobiznami egyptských faraonů a mocnářů

Středního východu, stejně jako ve vysoce rozvinutých literárních a uměleckých formách pozdějších Evropanů. Evropské umění a literatura, mnohem více než umění a literatura jiných národů, nám představují charakter, individuálně odlišnou lidskou bytost, plnou protichůdných impulsů, ale poháněnou některými více než jinými, postavy, které vidíme v řeckém dramatu, homérském eposu, Shakespearových hrách a moderním románu. Portréty i sochy, které se zabývají vnějšími rysy jednotlivce, aby odhalily jeho vnitřní charakter, odrážejí do značné míry stejnou vlastnost, na rozdíl od uměleckých forem jiných ras. Navíc pouze v západních kulturách se osamělý hrdina stal ideální postavou – nejen dobrodruh jako Herkules nebo Theseus, ale také osamělý průzkumník, osamělý vědec, osamělý učenec, myslitel, básník, spisovatel, často bojující proti obrovským překážkám, pronásledování nebo lhostejnosti. Když Evropané něco vynalezou, obvykle si pamatují a ctí jednotlivce, kteří to dokázali – vynálezce, kteří umožnili průmyslovou revoluci, a takové osobnosti, jako byli Samuel Morse, Alexander Graham Bell, Thomas Edison, bratři Wrightové a Henry Ford, kteří vytvořili základní technologie moderní civilizace, pracující sami ve svých podkrovích a sklepech.

I moderní komiksoví, filmoví a televizní hrdinové populární kultury odhalují tuto vrozenou árijskou tendenci jít si svou vlastní cestou, ať už jde o Lone Rangera, Supermana a Batmana, hrdiny stvořené Johnem Waynem a Garym Cooperem, nebo o mýty amerického Západu, ať už fiktivní, jako Natty Bumppo Jamese Fenimore Coopera, nebo skutečné, jako Daniel Boone, David Crockett, Wild Bill Hickock a Wyatt

Earp. Osamělý árijský hrdina, jako Davy Crockett od Walta Disneye, žije podle motta „Ujisti se, že máš pravdu, a pak jdi do toho“, což je rada individuality, a poté pokračuje v boji proti legiím temně vypadajících padouchů (jejichž černé klobouky mohou symbolizovat neárijský původ), indiánům, cizincům s přízvukem nebo jiným podezřele neárijským typům. Jeho předkové Siegfried a Theseus bojovali a porazili Nibelungy a Minotaura z neárijské Kréty stejným způsobem.

Ale árijský hrdina také platí cenu za svou hrdinskou individualitu. Je věčným vyvrhelem, jehož výjimečnost mu obvykle brání v tom, aby si užíval normálního života s manželkou a dětmi nebo se dožil vysokého věku, a nakonec, v autentických mýtech na rozdíl od televizních dramat, je zabit, obvykle zradou. Morální ponaučení árijské individuality je, že neexistuje únik ze zákonů kosmického řádu, a to ani pro hrdiny, jejichž hrdinské překračování norem, které svazují průměrnější muže, je nezbavuje železných zákonitostí vesmíru. Individualita není pro každého, což je důležitý rozdíl mezi árijským ideálem a moderním universalistickým individualismem, a pouze výjimečné bytosti mohou vyniknout navzdory nárokům, které na ně klade.

Árijská individualita měla být tedy doplňkem, nikoli protivníkem rasového a sociálního pouta, a i tak byla omezena cenou, kterou museli zaplatit ti, kdo ji rozvinuli na nejvyšší úroveň. Nikdy neměla být intelektuální berličkou pro ekonomickou chamtivost, sociální nedostatečnost a osobní odcizení a zášť, jakou je moderní individualismus. Ale nezměnitelná tendence Árijců individualizovat se

prostřednictvím jedinečných osobností, úspěchů, myšlenek a projevů v umění a literatuře bezpochyby leží v kořenech moderního individualismu, navzdory sociálně patologickým a destruktivním formám, které tato ideologie nabyla, a částečně právě díky svému vrozenému sklonu k individualizaci, individuálním úspěchům a kreativitě dal evropský člověk zrod své charakteristické a úspěšné civilizaci.

Při popisu kontur starověké historie viděl velký americký egyptolog James Henry Breasted starověký svět jako epochální boj mezi „našimi předky“, indoevropskými národy Evropy, Persie a Indie na jedné straně a semitskými národy Mezopotámie, Fénicie, Kanaánu, Asýrie a Kartága na straně druhé:

> Historie starověkého světa, jak ji nyní budeme sledovat, byla z velké části tvořena bojem mezi touto jižní semitskou linií, která vzešla z jižních stepí, a severní indoevropskou linií, která vzešla ze severních stepí, aby čelila starším civilizacím zastoupeným v jižní linii. Takto ... vidíme dvě velké rasy, které stojí proti sobě přes Středozemní moře jako dvě obrovské armády táhnoucí se od západní Asie na západ až k Atlantiku. Pozdější války mezi Římem a Kartágem představují některé z operací na semitském levém křídle, zatímco triumf Persie nad Chaldeou je podobným výsledkem na semitském pravém křídle.
>
> Výsledkem dlouhého konfliktu bylo úplné vítězství našich předků (indoevropské linie), kteří dobyli střed i obě křídla a nakonec, v podobě Řeků a Římanů, získali neohroženou nadvládu nad celým středomořským světem. Tento triumf

byl doprovázen dlouhým bojem o nadvládu mezi členy severní linie samotnými. Mezi nimi se vítězství přesunulo z východního konce na západní konec severní linie, když nejprve Peršané, poté Řekové a nakonec Římané získali kontrolu nad Středomořím a orientálním světem.[13]

V této pasáži Breasted zachytil velkolepý rozsah ságy o evropském člověku a jeho zdánlivě vítězném, tisíciletém konfliktu s jeho rivaly. Co však neříká, a co mu možná nebylo zřejmé, když psal na počátku 20. století, je to, že tento konflikt zdaleka neskončil. Římské politické a vojenské vítězství nebylo koncem příběhu, protože právě úspěch římského imperialismu umožnil a možná i nevyhnutelně způsobil, že jejich lid a kultura byly nakonec zaplaveny těmi, které podmanili. Dovoz velkého množství cizích otroků do Itálie, jejich případné osvobození a masivní imigrace cizinců z asijských částí říše znamenaly, že indoevropská rasová a kulturní základna Říma nakonec zanikne.

Slavný verš římského básníka Juvenala, že „Orontes [hlavní řeka starověké Sýrie] vypouští své odpadky do Tibery“, vyjadřuje, co se dělo. (Je pozoruhodné, že neřekl, že Rýn nebo Temže vypouštějí své odpadky do Tibery.) Nejen národy, ale i náboženství a politické formy neárijského Východu se vkradly do árijského impéria. Nakonec tedy neárijští rivalové a nepřátelé Árijců zvítězili prostřednictvím útoku zezadu, který je srovnatelný s podlostí, s jakou neárijci překonávají árijské hrdiny ve starých mýtech.

---

[13] James Henry Breasted, The Conquest of Civilization (New York: Literary Guild of America, 1938), str. 200–202.

Dnes, navzdory tomu, že Indoevropané do konce 19. století dobyli prakticky celou planetu, se zdá, že stejný osud čeká i moderního evropského člověka. Pouze evropské národy Spojených států, Kanady, Austrálie a Nového Zélandu a samotná Evropa čelí hordám nebílých přistěhovalců, kteří hrozí pohltit nás i naši civilizaci. Přestože jsme je dobyli vojenskými boji a technologickým a ekonomickým pokrokem, čelíme rasovému a kulturnímu vyhynutí, protože naše silné stránky se proti nám obrací v slabosti a naši rivalové se snaží dosáhnout vítězství našimi zadními vrátky. Evropan může dnes přežít, pouze pokud si začne uvědomovat, že vítězství prostřednictvím čestného boje nestačí; musí být také připraven čelit výzvám na úrovni kulturního boje, a jediný způsob, jak toho dosáhnout, je obnovení svého rasového dědictví, kořenů toho, kým jsme a odkud pocházíme jako lid.

Árijský odkaz

V celé této eseji jsem zdůrazňoval starověké, archaické a prehistorické projevy indoevropských národů ze dvou důvodů. Za prvé, zkoumání starověkých vzorců chování a myšlení Árijců pomáhá vyloučit vlivy modernějších sil, které byly získány prostřednictvím historického prostředí nebo jsou možná méně „přirozené“ – síly jako křesťanství, filozofické a etické systémy, kapitalismus a moderní ideologie romantismu, individualismu, socialismu, kapitalismu a liberalismu. Zadruhé, pohledem na vzorce myšlení a chování, které se zdají být společné všem nebo většině raných árijských národů, můžeme zjistit, co mají běloši společného a co je odlišuje od jiných ras. Když Árijci ve středověkém Irsku vykazují mýty a víry velmi

podobné těm ze starověké Indie, když řečtí básníci vyjadřují myšlenky podobné těm, které měli vikingští mořští lupiči, překračujeme vnější vlivy jiných kultur a ras, vlivy získané ze sociálního a historického prostředí a fyzického prostředí, a přibližujeme se k základním rasovým charakteristikám.

Tento přehled starověkých Árijců může vypadat, jako by pouze popisoval kulturní myšlenky a zvyky, nikoli rasové charakteristiky, ale jak Jared Taylor poznamenal ve svém eseji, „existuje stále více důkazů, že osobnostní rysy … jsou geneticky podmíněné“, a proto bychom měli očekávat, že hluboké kulturní přesvědčení a zvyky, které jsou společné členům určité populace pocházející od stejných předků, pocházejí z genů, které tito předkové nesli. Toto tvrzení nelze dokázat, hlavně proto, že samozřejmě nemůžeme provést genetické analýzy starověkých Árijců, ale vzhledem k tomu, co nyní víme a stále více se dozvídáme o roli genetických sil (a tedy rasy) při formování osobnosti (a tedy kultury), se to jeví jako logické.

Ve světle toho, co víme o raných dějinách árijských národů, bychom tedy měli být schopni rozlišovat mezi rysy, které jsou charakteristické pro naši rasu, a těmi, které charakteristické nejsou; mezi těmi, které přispívají nebo přispěly k našemu úspěchu jako populace a jako lidu, a těmi, které byly destruktivní; a mezi těmi, které i nadále slouží naší identitě a osudu, našemu vědomí jako lidu působícímu v historii, a těmi, které byly zkresleny nebo zneužity k maření naší identity a osudu.

Ve svém eseji pan Taylor podle mého odhadu identifikoval asi 15 odlišných rysů, které podle něj tvoří nebo vycházejí z „společného jmenovatele moderních charakteristik evropského člověka“. Ve světle toho, co víme o raných Árijcích, jsou některé z charakteristik, které pan Taylor připisuje bělochům, platné, některé jsou zkreslením platných rysů a některé jsou podle mého názoru pouze získanými vlastnostmi odvozenými od jiných sil (což neznamená, že jsou nutně nežádoucí). Důležité však je, že jakýkoli rys, který je skutečně charakteristický pro bělochy, musel existovat dlouho před moderní kulturou a nezávisle na kulturních, historických nebo místních vlivech na chování bělochů.

Několik charakteristik, které pan Taylor připisuje bělochům, tedy zřejmě má svůj původ v archaických, přirozených impulsech raných árijských národů, ale je velmi zavádějící tvrdit, že moderní a zejména americké projevy těchto charakteristik jsou výlučně árijské, indoevropské nebo bílé. Pan Taylor má jistě pravdu, že běloši vykazují „trvalý smysl pro vzájemnost, přesvědčení, že ostatní mají práva, která musí být respektována“, ale moderní projev této vlastnosti v institucích, jako je demokracie, svoboda projevu a vláda zákona, jsou groteskně zkreslené nebo přehnané verze původních a přirozených impulsů.

„Pocit vzájemnosti“ i vláda zákona jsou bezpochyby odrazem árijského pojetí kosmického řádu, pohledu na vesmír, podle kterého se příroda i člověk chovají podle univerzálních, věčných zákonů nebo pravidelných vzorců a v němž jsou práva a povinnosti v rovnováze. Koncepce kosmického řádu však

neznamenala egalitární nebo homogenní sociální řád, ve kterém jsou si všichni rovni a neexistují rozdíly mezi skupinami, třídami, pohlavími, rasami a národy. Raná árijská společnost byla ve skutečnosti hierarchická, organická a aristokratická; přirozenou formou árijské vlády byla aristokratická republika, v níž se různé třídy a sociální skupiny účastnily a svobodně vyjadřovaly své názory a zájmy, a pro tak dynamické a neklidné populace nezávislých, ozbrojených svobodných mužů, jakými byli raní Árijci, byla nezbytná vysoká úroveň politické participace.

Masové demokracie a homogenizované kultury moderní doby, založené na produkci a konzumu, mohou nakonec vycházet z tohoto árijského sociálního a politického modelu, ale v důležitých ohledech se od něj odchylují. Například svoboda projevu zřejmě existovala v kmenových shromážděních a je pochybné, zda byli raní Árijci tak puritánští jako jejich viktoriánští potomci nebo tak totalitní jako akademici z konce 20. století. Svoboda projevu však nezahrnovala právo na rouhání, podvracení nebo obscénnost a byla omezena zvyky a vysokou zdvořilostí, která je mezi válečnickými národy univerzální.

Jak již bylo zmíněno, árijský koncept kosmického řádu vysvětluje evropské mentální návyky universalismu a objektivity. Tyto návyky sice pomáhají vysvětlit evropské úspěchy v oblasti vědy, matematiky, filozofie, etiky a právního státu, ale v nesprávně aplikované a degenerované podobě také naznačují, proč Evropané mají tendenci zanedbávat své vlastní rasové zájmy a proč je pro ně tak obtížné rozvíjet vlastní rasové

vědomí. Jak poznamenal Jared Taylor ve své eseji, všechny ostatní rasy mají tendenci uvažovat z pohledu své vlastní rasy a skupiny a „pouze běloši předstírají, že pluralismus a vykořenění jsou dobré věci a že opatření nezbytná k zajištění přežití skupiny mohou být nemorální“. Máme tendenci tak uvažovat, protože jsme přirozeně náchylní překračovat subjektivní a konkrétní zájmy a idealizovat to, co je objektivní a univerzální. Ale toto nesprávné použití přirozeného a zdravého árijského instinktu není samo o sobě přirozené, ale spíše výsledkem etických a filozofických zmatků, které vznikly v moderní době.

Pan Taylor má také pravdu ve svých poznámkách o sportovním chování, noblesse oblige, úctě k nepřátelům ve válce a úctě k ženám, které všechny vycházejí z árijských představ o kosmickém řádu a z válečnického a hrdinského charakteru raných Árijců. Všechny tyto rysy odrážejí povahu raného árijského válečnictví – souboj jednotlivých šampionů, nepsaná a obecně srozumitelná pravidla konfliktu a přijetí podmínek porážky mají hluboké kořeny ve způsobu, jakým Árijci vedli válku. Relativní absence zbytečné brutality v západním válčení až do příchodu demokracie ve 20. století může být považována za odvozenou od křesťanské etiky, ale dlouho před křesťanstvím projevovali pohanští dobyvatelé, jako Alexandr Veliký a Julius Caesar, ve svých válkách mnohem méně brutality než takoví paladini neárijského boje, jako byli Tamerlán, Čingischán, Asyřané, Hunové nebo dokonce starověcí Hebrejci, pro které byla genocida běžnou praxí.

V árijské společnosti se ženám vždy dostávalo větší úcty, svobody a individuality než v neárijské společnosti, a to pravděpodobně díky struktuře jejich společnosti. Relativní nezávislost a svoboda, které charakterizovaly strukturovanou árijskou společnost, znamenaly, že ženy nemohly být jednoduše zajaty a zotročeny, ale musely být vyjednány nebo získány, pokud ne jako jednotlivci, pak jako dcery jiných soupeřících válečníků. Neúcta nebo krutost vůči ženě, stejně jako nezdvořilost nebo ublížení svobodnému muži, mohly vést k nekonečným krvavým sporům. Ženy a bohyně v řeckých a severských mýtech a legendách mají mnohem více osobnosti a mnohem důležitější společenskou roli než ve většině neárijských mytologií. Praktiky jako svazování chodidel, klitoridektomie a suttee, stejně jako polygamie a harém, jsou mezi ranými Árijci jistě vzácné nebo neznámé. (Slovo „harém“ se dostalo do západních jazyků, protože Západní lidé nemají pro něj vlastní slovo.)

Přirozená úcta Árijců k ženám však neznamená, že moderní feminismus je v souladu se starodávnými árijskými názory na ženství, a navzdory úctě, kterou Árijci ženám vždy prokazovali, nikdy nezaměňovali úctu za rovnost nebo stejnost. Předpokladem árijské úcty k ženám je, že ženy se liší od mužů a vyžadují nebo si zaslouží odlišné zacházení. Právě z tohoto důvodu moderní feministky, oddány iluzi sexuální rovnosti, pohrdají, zesměšňují a snaží se zrušit projevy mužské rytířskosti, i když, stejně jako většina zastánců rovnosti, mají rády obojí – zrušit nerovnost, když jim překáží, ale trvat na ní, když slouží jejich zájmům.

Podobně úcta ke zvířatům nepochybně vychází ze závislosti Árijců na lovu a válečných zvířatech, zejména psech a koních. Koně hrají ústřední roli v árijském mýtu a Indoevropané byli zřejmě první, kdo koně domestikoval a rozvinul jejich využití ve válce. Mezi indoevropskými národy existují posvátní koně, koňské oběti, koňští bohové a koňské pohřby. Podobně psi a vlci hrají v árijské mytologii významnou roli, od Cerbera, tříhlavého psa Háda (možná jeden pro každou sociální třídu), až po vlky Odina. Individualizace Árijců je může vést k personifikaci jejich zvířat a k tomu, že jim přisuzují osobnosti, jména a zvláštní vlastnosti způsobem, jakým to obvykle žádná jiná rasa nedělá.

Nevidím však, že by takové vlastnosti, jako je misijní činnost, vášeň zlepšovat nebo měnit svět, odstranění dědičných třídních rozdílů, soutěž podle individuálních schopností nebo zájem o přírodní prostředí, byly pro Árijce zvlášť charakteristické. Některé z nich mohou být žádoucí vlastnosti, i když zjevně daleko přesahují to, co bylo skutečně charakteristické pro rané Árijce a co může být užitečné pro přežití bílé rasy. Některé z nich, jako například misijní činnost a křížové výpravy za změnou nebo reformou společnosti, však mohou nakonec vycházet z árijské dynamiky a expanzionismu, zatímco soutěž podle individuálních zásluh může být moderní formou souboje a odrazem árijské individuality. Moderní požadavek na odstranění dědičných třídních rozdílů může být přehnanou, ale ne příliš zdravou verzí tohoto instinktu.

Je však důležité pochopit, že Árijci se kvůli své faustovské dynamice a individualitě zdají být obzvláště náchylní k

nesprávnému použití svých nejvznešenějších vlastností, a když se moderní ideologie egalitarismu, vyrovnávání, feminismu a universalismu spojí síly s moderním kapitalismem a technologií, je velké nebezpečí, že ztratíme kontakt s přirozenými sklony našeho vlastního rasového charakteru a pochopení jejich limitů a správných funkcí a že je špatně pochopíme.

Nemyslím si, že je nějakým velkým tajemstvím, jak k této perverzi árijského odkazu došlo. Árijci nakonec vybudovali společnosti, které byly ve svých ekonomikách, technologiích a myšlenkách mnohem komplexnější než jakákoli jiná rasa, a právě tato komplexnost jejich společností měla tendenci zamlžovat a narušovat tradiční projevy árijských impulsů. Ambiciózní vůdci, ať už árijští či nikoli, často využívali tuto složitost a z ní vyplývající zmatek ve svůj prospěch, a narušení způsobená válkami, revolucemi, hospodářskými krizemi a novými technologiemi a sociálními organizacemi, která pravidelně postihují západní společnost, přispěla k odcizení moderního evropského člověka od jeho přirozených sklonů a starodávného dědictví.

Mělo by být zřejmé, že nemůžeme očekávat obnovení válečnických kultur raných Árijců, jejich archaických náboženství a mytologií a jejich sociálních a politických zvyků. Můžeme však pracovat na nápravě nesprávného uplatňování našich talentů a vlastností, na odstranění zmatků a degenerace moderní masové demokracie a kultury a nakonec na obnovení nebo vytvoření nového sociálního, politického a kulturního řádu, který zahrnuje a odráží zdravé a přirozené instinkty naší

rasy. Můžeme se poučit od těchto starověkých a ušlechtilých válečníků, od jejich odvahy, nezkrotné neklidnosti a dynamiky a jejich hrdinsky neúprosného realismu; od nich si můžeme připomenout, kdo jsme a odkud pocházíme, jaké jsou naše nejpřirozenější sklony a jak nám tyto sklony mohou pomoci nebo uškodit, a především, jak můžeme trvalé vlastnosti naší rasy znovu využít v našem nekonečném úsilí naplnit osud evropského člověka.